

Pożar w fabryce papy. Straty wynoszą 10 tysięcy zł.

NOWY BIERUN, 20.11. — Wczoraj wybuchł w Nowym Bieruniu w fabryce papy będącej własnością żydów z Oświęcimia Koszyckiego i Libera, groźny pożar. Ogień objął budynek, w którym mieściła się destylacja smoły. Na miejsce pożaru przybyła natychmiast miejscowa ochotnicza straż pożarna i wspólnie ze strażnikami z okolicznych miejscowości zlokalizowała

pożar, który mógł się rozszerzyć katastrofalnie, gdyż w sąsiednich budynkach znajdowały się wielkie zapasy smoły, benzolu i oleju. Szkody wyrządzone przez pożar, dochodzą do 10.000 zł. Policja prowadzi dochodzenia, celem ustalenia przyczyny wybuchu pożaru.

Organizacja państwowych liceów handlowych. Rozporządzenie Ministerstwa W. R. i Ośw. P.

ŁÓDŹ, 20.11. W numerze nr 13 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego ukazało się rozporządzenie o organizacji państwowych liceów handlowych. Rozporządzenie to omawia m. in. uprawnień absolwentów po ukończeniu liceów, a więc sprawę dla każdego ucznia najważniejszą. Zasada uprawnień jest następująca: uczeń, który kończy dwuletnie liceum całkowite, otrzymuje takie same świadectwo jak i ten uczeń, który ukończył dwie klasy

liceum trzyletniego. Tego rodzaju świadectwo daje uczniowi prawo wstępu na wszystkie wydziały klasy trzeciej w liceach handlowych i administracyjnych. Równocześnie świadectwo ukończenia dwuletniego liceum handlowego uprawnia do zapisania się w charakterze studenta zwyczajnego w uczelniach wyższych. Po ukończeniu klasy trzeciej liceum trzyletniego uczeń otrzymuje świadectwo t. zw. licencjat handlowy, stwierdzający przygotowanie do wykonywania zawodu handlowego.

ZDARZENIA I WYPADKI.

(—) Konferencja Halifaxa z kanclerzem Hitlerem odbyła się wczoraj w Berghof w obecności min. Neuratha. Przebieg rozmowy, która trwała półtorej godziny, otoczony jest zupełną dyskrecją. W formie pogłoski omawiano zaproszenie Neuratha do Londynu. (—) Kpt. Fritz Wiedemann, adiutant Hitlera, wyjechał do Stanów Zjednoczonych, gdzie odbędzie rozmowę z prezydentem Rooseveltem. (—) Zapowiedź wszczęcia rokowań handlowych pomiędzy W. Brytanią a Stanami Zjednoczonymi wywołała wielką radość w prasie angielskiej, która sprzyjała, że równocześnie zostanie zatłwiona sprawa długów wojennych. (—) Pobyt prezydenta Compagny w Brukseli, który rzekomo miał na celu odwiecenie chorego syna, posiada doniosłe znaczenie polityczne. Prezydent Compagny prowadził w Brukseli rokowania z wysłannikami gen. Franco, celem wysondowania możliwości kompromisu i zaprzestania wojny do mowy w Hiszpanii. (—) Cała prasa paryska w dalszym ciągu przepełniona jest rewelacjami na temat rewizji przeprowadzonej przez władze polskie w poszukiwaniu składów broni i uczestników tajnej organizacji politycznej tzw. „Białych Kapturów”. Informacje podkreślają z naciskiem wielkie rozmiary wykrytej afery, ze względu na wielką ilość wykrytych broni oraz na rozległą sieć wykrytych nadawczych aparatów radiowych. (—) W ciągu ostatnich dwóch lat władze polskie wykryły również około 200 radiowych aparatów nadawczych i to pomieszczonych w punktach takich, jak w sąsiedztwach aeroportów, w wielkich portach morskich, w pobliżu granic i w pobliżu koszar. (—) Przed ministerstwem spraw wewnętrznych i komendą policji ustawiono silne posterunki. (—) Angielski automobilista, kapitan Eystor, pobili rekord Campbella, osiągając szybkość 502 km 436 m na godzinę. (—) Gandhi ciężko zachorował. (—) Podczas wczorajszej debaty we francuskiej Izbie Deputowanych min. Delbos bronił swej podróży do Polski przed atakami pewnej części prasy paryskiej. (—) Studenci żydów na polecenie rektora nie zostali wczoraj wypuszczeni do szkoły technicznej Wawberga, ponieważ nie podporządkowali się zarządzeniom o zajęciu oddzielnych miejsc. (—) Ułaskawiony z więzienia na Świętym Krzyżu autor powieści „Kochanek Wielkiej Niedźwiedzi”, Sergiusz Piasecki, osiadł we Lwowie, gdzie przygotowuje do druku nową powieść. (—) Izba Skarbowa wydała ostrzeżenie przeciwko „macherom” podatkom, którzy wydłużają od płatników większe sumy za rzekome przysługi. (—) Rozstrzygnięta została w zasadzie sprawa budowy wiaduktu kolejowego na ul. Rogowskiej. Realizacja tego planu zależy jednak od wstąpienia na ten cel odpowiednich sum do budżetu Min. Komunikacji oraz m. Łodzi. (—) Ubezpieczalnia Społeczna organizuje własny pluton straży ogniowej dla ochrony własnych budynków. (—) Tanie wyprzedaże w okresie Bożego Narodzenia będą w tym roku zakasane. Odbwać się one mogą tylko w styczniu i od 15 lipca do 15 sierpnia. (—) Łódź miała na 1 października br. 656.128 mieszkańców. (—) Dalsza redukcja na robotach sezonowych w Łodzi obejmie 600 robotników, tak że stan zatrudnienia wyniesie jeszcze będzie 1.500 osób. (—) Wczoraj odbyło się zebranie adwokatury łódzkiej na którym wybrano 4 kandydatów na członków delegatury Izby adwokackiej w Łodzi. Z pośród tych kandydatów rada adwokacka wybiera 2, na miejsce wylosowanych. (—) W głosowaniu wczorajszym wybrani zostali jako kandydaci pp. Eugeniusz Zejda (180 gł.), Zygmunt Moszkowski (120 gł.), Władysław Roszkowski i Karol Szczep. (—) P. Leon Matwin, sekretarz zarządu Tow. Spiew. im. Moniuszki został odznaczony Krzyżem Niepodległości. (—) Wiceminister Przem. i Handlu dr. Rose zwiędział wczoraj zakłady przemysłowe w Łodzi. Dziś po konferencji w Izbie Przemysłowo-Handlowej wiceminister opuści Łódź. (—) Min. Kościalski ma przyjechać do Łodzi dnia 12 grudnia na otwarcie nowego gmachu przy ul. Leczniczej.

Przerwa w procesie o zniesławienie prez. Starzyńskiego.

WARSAWA, 20.11. — Proces Starzyński contra Studnicki został wczoraj odroczony do 29 bm. Oskarżony Studnicki wczoraj do sądu nie przybył, lecz przesłał za pośrednictwem obrocy swego adw. Zielińskiego pismo, prosząc o odroczenie sprawy z powodu złego stanu zdrowia na 7 dni oraz załączył świadectwo lekarza prywatnego, w którym lekarz zaleca Studnickiemu przebywanie w łóżku 10 dni z powodu osłabienia serca. Po zbadaniu stanu zdrowia przez lekarza urzędowego Sąd Okręgowy postanowił rozprawę odroczyć do 29 bm.

wał przeciwko działalności politycznej ministra Grabowskiego.

Czy jesteś członkiem L.O.P.P.?

ŁÓDŹ, dnia 20 listopada. — Dzisiejszej nocy w domu noclegowym przy ulicy Cmentarnej 10 weszli kłótni dwaj stali goście tego przytulku dla bezdomnych 39-letni Jan Szor i 55

Mąż pokasał żonę. Kronika pogotowia ratunkowego.

ŁÓDŹ, dnia 20 listopada. — Dzisiejszej nocy w domu noclegowym przy ulicy Cmentarnej 10 weszli kłótni dwaj stali goście tego przytulku dla bezdomnych 39-letni Jan Szor i 55

letni Wincenty Nawrocki. Kłótnia zamieniła się w bójkę, w której użyto zostały tepe narzędzia. Jan Szor, który odniósł tylko parę lekkich ran tłuczonych twarzy, w okropny sposób pobił Nawrockiego, przy czym złamał mu szcękę dolną oraz grzbiet nosa. Ponadto pokaleczył całą twarz. Na miejsce bójkę wezwano lekarza pogotowia, który opatrzył obu uczestników bójkę i przewiózł Nawrockiego w stanie bardzo ciężkim do szpitala św. Józefa. Szor został oddany w ręce policji, która wdrożyła dochodzenie. Do niezwykle oryginalnego wypadku wezwany został lekarz pogotowia PCK na ul. Gąsową 7, do 33-letniej Pelagii Loby, u której stwierdzili rany kątowe uszu. Jak zeznała poszkodowana, pokasał ją właśnie mąż w czasie bójkę, spowodowanej sprzeczką.

WARSAWA, 20.11. — W warszawskich sądach sądowych kładą wiadomości iż minister sprawiedliwości p. Grabowski skierował na drogę karno-sądową skargę przeciwko adw. Szumańskiemu, który miał w ostatnich czasach rozpowszechniać swój list otwarty do ministra Grabowskiego. W liście tym adw. Szumański występował

Przejmowanie w ręce polskie placówek gospodarczych rozwiąże kwestię żydowską w Polsce.

POZNAN, 20.11. — Obradujący w Poznaniu zjazd delegatów Wielkopolskiego Związku Młodzieży Wiejskiej uchwalili projekt deklaracji ideowej na walny zjazd „Wici”, który odbędzie się w dniach 11 i 12 grudnia w Warszawie. Deklaracja ta

Przejmowanie w ręce polskie placówek gospodarczych rozwiąże kwestię żydowską w Polsce.

zajmuje w stosunku do zagadnienia żydowskiego w Polsce nast. stanowisko: „Zważywszy, że niemożliwym jest zasymlowanie mniejszości żydowskiej, a w warunkach naszych niemożliwy jest do utrzymania dotychczasowy stan rzeczy opierający się na polityce politycznej i gospodarczej i kulturalnej, jesteśmy zdania, że drogą planowego przejmowania w ręce polskie placówek gospodarczych oraz drogą bojkotu gospodarczego i drogą spółdzielczą bez gwałtów, przy pomocy wreszcie umów międzynarodowych należy dążyć do systematycznego usuwania żydów z Polski”.

Życie Pabianic. Ucieczka falszera weksli. Wysłano za nim listy gończe.

Znany już na gruncie Pabianic z różnego rodzaju brudnych afer, popielinych dość często mimo swego młodego wieku na niekorzyść niektórych kupców i poszczególnych mieszkańców — Dawid Łaznowski syn byłego radnego miejskiego Mendla Łaznowskiego dopuścił się nowego falszerstwa. Oto do komisariatu P. P. zgłosił się Karol Kencrad, zamieszkały przy ul. Warszawskiej 45 i doniósł, że Dawid Łaznowski sfałszował pod jego nazwiskiem i przy tej okazji wyłudził w gotówce 85 zł. i w wekslach na 220 zł. Weksle te oddane zostały do protestu. Jak tam było na prawdę — ustali policja, która w tej sprawie prowadzi szczegółowe dochodzenie.

Czego żądają kolejarze w Poznaniu? Rezolucja prezesów i sekretarzy kół.

POZNAN, 20.11. — W Poznaniu odbył się zjazd prezesów i sekretarzy kół Związku Urzędników Kolejowych. Zjazd powziął następującą rezolucję, w której domaga się: Natychmiastowego zniesienia podatku specjalnego i 7-proc. obniżki uposażenia, wprowadzonej od 1 lutego 1934 r.; zmiany przepisów uposażeniowych w myśl ustawy z roku 1933; przywrócenie uprawnień emerytalnych, obowiązujących przed wydaniem dekretu Prezydenta R. P. z dnia 5 grudnia 1935 r.; zagwarantowania praw do przesuwania się pracowników do kolejowych grup plac; wypłacania za względu na znaczny wzrost drożyzny wszystkim pracownikom kolejowym niższym i średnim

grup, jednorazowej bezwzględnej zapomogi w wysokości 75 proc. poborów zasadniczych dla żonatyh i 50 proc. dla samotnych, z równoczesnym uwzględnieniem emerytów na różnych zasadach, jak dla pracowników czynnej służby; przywrócenie dodatku funkcyjnego wszystkim zawiadowcom stacji IV kl. i pracownikom administracji warsztatów i parowozowni; ustalenia końcowej grupy awansowej 9-letniej dla st. awansowej, ze względu na szczególne trudne warunki służbowe; ustalenia wolnych niedziel i święt dla zawiadowców odcinków drogowych, zaw. stacji; kierowników ekspedycji i agencji celnych; zmiany przepisów o dodatkach za służbę nocną w kierunku przyznania wszystkim pracownikom, pełniącym służbę nocną przez wyznaczenie godzin; dodatku w wysokości 20% za godzinę; zmiany przepisów o ulaskawieniu w kierunku przyznania pracownikom kolejowym 15 rocznic dla nietylko dowolnego przez pracowników i członków rodzin, uprawniających do korzystania z ulg przejazdowych i zwiększenia ilości biletów wolnej jazdy dla emerytów o 6 rocznic; obniżenia ceny węgla deputatowego do rzeczywiście kosztów; przywrócenia zwrotu opłat szkolnych dla dzieci, uczęszczających do średnich zakładów naukowych.

Zatelefonuj zaraz
Nr. 182-48 lub 102-29
a otrzymać będzie „ECHO” od jutra w domu. Prenumeratę zamawiać można poczynając od każdego dnia miesiąca.

Prywatna Przychodnia WENEROLOGICZNA
leczenie chorób wenerycznych i skórnych
Piotrkowska 161
Od 8 r. do 9 w., w niedz. i św. od 10 do 12 w. pol.
Panie przyjmują kobiety i lekarz
PORADA 3 ZŁ.



Uporoxywe ZAPARCIE STOLCA
zatrwa organizm, pogarsza samopoczucie, odbiera apetyt, oraz chęć i zdolność do pracy.
ZIOŁA Z GÓR HARCU DRA LAUERA
dotychczasowe przy zaparcu (obstrukcji) są łagodnym naturalnym środkiem przeczyszczającym, wydalają niestrawione resztki pożywienia stosują się również skutecznie w chorobach nerek, wzdroby, pęcherzyka żółciowego (kamicy), reumatyzmie, artretyzmie, hemoroidach i otyłości.
ZIOŁA Z GÓR HARCU DRA LAUERA

Życie Pabianic. Ucieczka falszera weksli. Wysłano za nim listy gończe.

Znany już na gruncie Pabianic z różnego rodzaju brudnych afer, popielinych dość często mimo swego młodego wieku na niekorzyść niektórych kupców i poszczególnych mieszkańców — Dawid Łaznowski syn byłego radnego miejskiego Mendla Łaznowskiego dopuścił się nowego falszerstwa. Oto do komisariatu P. P. zgłosił się Karol Kencrad, zamieszkały przy ul. Warszawskiej 45 i doniósł, że Dawid Łaznowski sfałszował pod jego nazwiskiem i przy tej okazji wyłudził w gotówce 85 zł. i w wekslach na 220 zł. Weksle te oddane zostały do protestu. Jak tam było na prawdę — ustali policja, która w tej sprawie prowadzi szczegółowe dochodzenie.

Życie Pabianic. Ucieczka falszera weksli. Wysłano za nim listy gończe.

Znany już na gruncie Pabianic z różnego rodzaju brudnych afer, popielinych dość często mimo swego młodego wieku na niekorzyść niektórych kupców i poszczególnych mieszkańców — Dawid Łaznowski syn byłego radnego miejskiego Mendla Łaznowskiego dopuścił się nowego falszerstwa. Oto do komisariatu P. P. zgłosił się Karol Kencrad, zamieszkały przy ul. Warszawskiej 45 i doniósł, że Dawid Łaznowski sfałszował pod jego nazwiskiem i przy tej okazji wyłudził w gotówce 85 zł. i w wekslach na 220 zł. Weksle te oddane zostały do protestu. Jak tam było na prawdę — ustali policja, która w tej sprawie prowadzi szczegółowe dochodzenie.

Życie Pabianic. Ucieczka falszera weksli. Wysłano za nim listy gończe.

Znany już na gruncie Pabianic z różnego rodzaju brudnych afer, popielinych dość często mimo swego młodego wieku na niekorzyść niektórych kupców i poszczególnych mieszkańców — Dawid Łaznowski syn byłego radnego miejskiego Mendla Łaznowskiego dopuścił się nowego falszerstwa. Oto do komisariatu P. P. zgłosił się Karol Kencrad, zamieszkały przy ul. Warszawskiej 45 i doniósł, że Dawid Łaznowski sfałszował pod jego nazwiskiem i przy tej okazji wyłudził w gotówce 85 zł. i w wekslach na 220 zł. Weksle te oddane zostały do protestu. Jak tam było na prawdę — ustali policja, która w tej sprawie prowadzi szczegółowe dochodzenie.

Pochmurno, ale ciepiej. Stan pogody w Łodzi.

ŁÓDŹ, 20.11. — Dziś o godz. 9-jej rano temperatura w średmicy wynosiła 4 stopni powyżej zera. W ciągu nocy ubiegłej najniższa ciepota wynosiła plus 2 stopnie. Ciśnienie barometryczne wzrosło do 748 milimetrów. Zapowiedź pogody pochmurnej, ale cieplejszej. Wiatry z kierunków południowych.

Salut po wyroku sądowym. KALEKA NA LAWIE OJKARZONYCH.

ŁÓDŹ, dnia 20 listopada. — Do biura Opieki Społecznej przy ulicy Zawadzkiej zgłosił się Józef Białowas, chory kaleka o kuli, aby dowiedzieć się o decyzji zarządu w sprawie przyznania mu zapomogi. Odpowiedziano mu, iż postanowiono oddać go do domu dla chronicznego niechorych, jako zupełnie niezdolnego do jakiegokolwiek pracy, a po jego umieszczeniu żonie tyłko wyznaczyć zapomogę. Białowas oburzył się strasznie na podobną decyzję. Oświadczył, że w żadnym razie nie pójdzie do zakładu, na bowiem żonę i dzieci, które musi się opiekować, złożył zarząd Opieki, z jego decyzjami, znieważał urzędników, a gdy woźny chciał go wyprowadzić, zwinął się i ię go, grząc go przy tym, kopiąc i bijąc pięścią gdzie popadło. Sproszony posterunkowy spisał awanturowemu się protokół i w dniu wczorajszym Białowas znalazł się na lawie oskarżonych Sądu Okręgowego w Łodzi.

Przyznał się do winy i z płaczem tłumaczył, że nie mógł inaczej postąpić, gdyż chcieli go odłączyć od żony, dzieci i całej rodziny, którymi się przecież musi opiekować i bez których nie może żyć. — W kościele jej przysięgałem, że ja nie opuszczę, więc jak mogę ją teraz zostawić sama. Mówił to bardzo podnieconym głosem, aż z miejsca dla publiczności wtórował mu płacz drobnej kobiecin — żony. Po przeprowadzeniu przewodu, sąd wydał wyrok, skazujący oskarżonego za pierwsze z dokonanych przestępstw na 4 m. aresztu, za drugie — na 3 m. i za trzecie — na 4 m. łącznie wymierzono Białowasowi 5 m. aresztu i ze względu na okoliczności łagodzące i jego stan chorobowy, zawieszono mu wykonanie kary na 3 lata. Oskarżony, który twierdził, że jest inwalidą wojennym podszedł do stołu sędziowskiego i podziękował, zaszalował i zadowolony odszedł.

Życie Pabianic. Ucieczka falszera weksli. Wysłano za nim listy gończe.

Znany już na gruncie Pabianic z różnego rodzaju brudnych afer, popielinych dość często mimo swego młodego wieku na niekorzyść niektórych kupców i poszczególnych mieszkańców — Dawid Łaznowski syn byłego radnego miejskiego Mendla Łaznowskiego dopuścił się nowego falszerstwa. Oto do komisariatu P. P. zgłosił się Karol Kencrad, zamieszkały przy ul. Warszawskiej 45 i doniósł, że Dawid Łaznowski sfałszował pod jego nazwiskiem i przy tej okazji wyłudził w gotówce 85 zł. i w wekslach na 220 zł. Weksle te oddane zostały do protestu. Jak tam było na prawdę — ustali policja, która w tej sprawie prowadzi szczegółowe dochodzenie.

Życie Pabianic. Ucieczka falszera weksli. Wysłano za nim listy gończe.

Znany już na gruncie Pabianic z różnego rodzaju brudnych afer, popielinych dość często mimo swego młodego wieku na niekorzyść niektórych kupców i poszczególnych mieszkańców — Dawid Łaznowski syn byłego radnego miejskiego Mendla Łaznowskiego dopuścił się nowego falszerstwa. Oto do komisariatu P. P. zgłosił się Karol Kencrad, zamieszkały przy ul. Warszawskiej 45 i doniósł, że Dawid Łaznowski sfałszował pod jego nazwiskiem i przy tej okazji wyłudził w gotówce 85 zł. i w wekslach na 220 zł. Weksle te oddane zostały do protestu. Jak tam było na prawdę — ustali policja, która w tej sprawie prowadzi szczegółowe dochodzenie.

Życie Pabianic. Ucieczka falszera weksli. Wysłano za nim listy gończe.

Znany już na gruncie Pabianic z różnego rodzaju brudnych afer, popielinych dość często mimo swego młodego wieku na niekorzyść niektórych kupców i poszczególnych mieszkańców — Dawid Łaznowski syn byłego radnego miejskiego Mendla Łaznowskiego dopuścił się nowego falszerstwa. Oto do komisariatu P. P. zgłosił się Karol Kencrad, zamieszkały przy ul. Warszawskiej 45 i doniósł, że Dawid Łaznowski sfałszował pod jego nazwiskiem i przy tej okazji wyłudził w gotówce 85 zł. i w wekslach na 220 zł. Weksle te oddane zostały do protestu. Jak tam było na prawdę — ustali policja, która w tej sprawie prowadzi szczegółowe dochodzenie.

UKARANI AWANTURNICY.

Dwaj mieszkańcy wsi Kudrowice pod Pabianicami Józef Gajzier i Antoni Michalak znani byli w swej wsi i okolicy jako niebezpieczni awanturnicy, którzy przy łada okazy wieszali burdy i bójkę, używając przy tym niebezpiecznych dla życia ludzkiego narzędzi. Wymienieni ostatnio — strażce pobili rękami żelaznymi i draganami swych przeciwników na zabawie ludowej w walce o dwie piękności wiejskie. Finał tej zabawy rozegrał się w sądle, gdzie obu awanturnikom wymierzono karę po 6 miesięcy bezwzględnego więzienia bez zawieszania wykonania wyroku.

ZJAZD ŻENSKICH DRUŻYN HARCERSKICH.

W dniach 4 i 5 grudnia br. w szkole powszechnej Nr. 1 przy ul. Pułaskiego 24 odbył się zjazd drużyn harcerek żeńskich chorągwi łódzkiej.

DOKĄD PÓJŚĆ PO PRACY.

Kino Oświatowe, ul. Gdańska. „Dama kamelową” według głośnej powieści Aleksandra Dumasa. W rolach głównych Greta Garbo i Robert Taylor.

Życie Pabianic. Ucieczka falszera weksli. Wysłano za nim listy gończe.

Znany już na gruncie Pabianic z różnego rodzaju brudnych afer, popielinych dość często mimo swego młodego wieku na niekorzyść niektórych kupców i poszczególnych mieszkańców — Dawid Łaznowski syn byłego radnego miejskiego Mendla Łaznowskiego dopuścił się nowego falszerstwa. Oto do komisariatu P. P. zgłosił się Karol Kencrad, zamieszkały przy ul. Warszawskiej 45 i doniósł, że Dawid Łaznowski sfałszował pod jego nazwiskiem i przy tej okazji wyłudził w gotówce 85 zł. i w wekslach na 220 zł. Weksle te oddane zostały do protestu. Jak tam było na prawdę — ustali policja, która w tej sprawie prowadzi szczegółowe dochodzenie.

Życie Pabianic. Ucieczka falszera weksli. Wysłano za nim listy gończe.

Znany już na gruncie Pabianic z różnego rodzaju brudnych afer, popielinych dość często mimo swego młodego wieku na niekorzyść niektórych kupców i poszczególnych mieszkańców — Dawid Łaznowski syn byłego radnego miejskiego Mendla Łaznowskiego dopuścił się nowego falszerstwa. Oto do komisariatu P. P. zgłosił się Karol Kencrad, zamieszkały przy ul. Warszawskiej 45 i doniósł, że Dawid Łaznowski sfałszował pod jego nazwiskiem i przy tej okazji wyłudził w gotówce 85 zł. i w wekslach na 220 zł. Weksle te oddane zostały do protestu. Jak tam było na prawdę — ustali policja, która w tej sprawie prowadzi szczegółowe dochodzenie.

Kemal Ataturk lubi się kąpać. Siedziba dyktatora

Intymne szczegóły z życia odnowiciela Turcji.

Angora, w listopadzie. Wszepczętny dyktator turecki, nazwany przez uwielbiający go czternastomilionowy naród: „El Ghazi (zwycięski Mustafa Kemal (doskonały) Pasza (tytuł generalski), przezwany sam siebie krócej, lecz z niemałą pychą: Kemal Ataturk, co znaczy dosłownie: „Doskonały ojciec ludu”.

Za rezydencję obrał sobie, przez siebie stworzoną Angorę. Za czasów jego młodości była to pustynia, niedostępna twierdza. Dziś liczy 70.000 mieszkańców.

Na stromej skale wznosi się wspaniała rezydencja. Tam odbywają się wszystkie oficjalne przyjęcia.

Wewnątrz pałacu zbudowano wygodny i obszerny dom nowoczesny, który jest właściwą siedzibą dyktatora. Wstęp mają tylko domownicy i przyjaciele.

Wchodzi się przez duży hall, zawieszony pięknymi wschodnimi tkaninami o przyciętych barwach. Dywany, zaścieniające posadzki, są bezcenne. Umieszczone w głębi wielkich rozmiarów gabinet wyłożony jest jasnymi bazerami. Ścianę zdobi oprawny złocony alfabet turecki, który na rozkaz władcy zastąpił alfabet turecki. Biblioteka jest imponująca.

Oszklone drzwi otwierają się na basen w ogrodzie, w którym Ataturk kąpie się kilka razy dziennie, pływając znakomicie. Wodotryski szmerzą dokoła.

Odpoczynku szuka najchętniej w wiejskiej swej willi Gazi Cheflik, oddalonej od Angory o 14 kilometrów. Tu na wzgórzu posadził moc cienistych drzew, a wśród nich wykopał dwa głębokie baseny. Brzo- gom jednego nadano linie morza Czarnego, brzegom drugiego linie morza Marmara.

Liczne trampoliny pozwalają i tu uprawiać sport pływacki.

W lecie Ataturk przeności się do Yolavy nad morze. Jest to posiadłość na wskroś współczesna, tonąca w zieleni. Przed domem ustawiono dwa jedwabne namioty bogato haftowane, pod którymi szukali schronienia dawni sułtanie w czasie wypraw wojennych. W namiotach tych można gospodarza ugasać teraz najbliższych swych przyjaciół. Służba na tacy szczerzółce roz- nosi filiżaneczki tureckiej kawy. Ataturk za- pytuje i mówi. Mówca jest znakomitym, a posiada także dar prowadzenia żywej i ży- skłótliwej rozmowy. Władca biegle obcy mi językami, zwłaszcza francuskim, ale z po-

czątku do każdego, choćby najbardziej możnego cudzoziemca, odzywa się po tur- ecku.

Wygląda nadzwyczaj młodo mimo ukoń- czonych lat 56. Jest blondynem o wybitnie wschodnim typie. Oczy ma niebieskawo- szare. Nie odznacza się imponującą posta- wą, jest raczej niskiego wzrostu.

Chętnie przywdziewa smoking. Pomnik jego, wzniesiony nad Bosforem u wrót Konstantynopola przedstawia go właśnie w smokingu i bufiastych spodniach.

Jest niezmiernie czynny i żywoty. Czter- ry godziny snu na dobę wystarczają mu cał- kowicie.

Wstaje wcześniej. Pracę rozpoczyna o dziesiątej i przez cały dzień bez przerwy przyjmuje ministrów, udziela audiencji, opracowuje nowe prawa i reformy, odby- wa inspekcje i ogląda budowę.

Wieczorem, o dziewiątej, zaczyna żyć dla siebie. Gra w karty, tańczy, pije, żartu- je lub rozprawia o literaturze, sztuce aż do 4 i 5-rano. Skoro świt zrywa się wy- pocięty i pełen zapału.

Ataturk bałwochwalczo kocha oclema- niałą matkę Zubeidę, córkę ubożego wło- ścianina.

Pierwszym impulsem na drodze wyzwo-

lenia kobiet tureckich były opowiadania matki, o cierpieniach i upokorzeniach przez nią przeżytych.

Zakochał się po raz pierwszy i nieszcze- śliwie gdy był młodzieńkiem oficerem w pięknej Turczyńce, mówiącej obcymi języ- kami i ubranej po europejsku, ale ona na- wet spojrzeć nie chciała na skromnego i ubożego podporucznika.

Później, wbrew woli matki, zapalał mi- łością do cichej i łagodnej Fikridze Hanum. Wychowana w ciemnocie haremu, sprzy- krzyła mu się szybko.

Wkrótce potem zaślubił córkę kapitana okrętu, piękną Latife Hanum. Mieszkała ona przez dłuższy czas w Biarritz i w Ame- ryce, skończyła prawo. Uniesiona proryem patriotycznym, złożyła w ofierze bohater- wy wywołanej ojczyzny swoją wille. Zo- baczysz ją, zakończył się od pierwszego wejrzenia. Jednak małżeństwo trwało tylko dwa lata.

Od roku 1924, po uzyskaniu rozwodu, Ataturk żyje samotnie. Ma przy sobie przy- braną córkę imieniem Sabiha, która dowo- dzi eskadrą miotaczy bomb w armii turec- kiej i ostatnio u jego boku przyglądała się wielkim manewrom.

Daniewski.

„Złoty Cezar” Chin.

LIST SYNA CZANG-KAI-SZEKA DO MATKI

Jest chudy, lisy, ma przenikliwe czarne oczy. Ma sztuczne zęby, cierpi na chroni- czny reumatyzm, nie pali, nie pije, włada tylko jednym językiem, nie zna żadnej gry i nie ma żadnych słabostek. Tak wygląda kontertekt Czang-Kai-Szeka, dyktatora Chin, jedyne człowieka, który może ura- tować kraj i obronić go przed najazdem japońskim.

Jest świetnym żołnierzem, starym wete- ranem, który od młodości interesował się żywo sztuką wojenną. „Złoty Cezar” stoi już od dziesięciu lat na czele Chin.

Tryb życia marszałka Czang-Kai-Szeka jest bardzo skromny. Jego żona, córka zmarłego pierwszego prezydenta republiki chińskiej dra Sun Jat Sena, kobieta wycho- wana w kulturze zachodniej - europejskiej hołduje arcyprurytańskiemu ideałom życio- wym i daje im wyraz na każdym kroku ko- rzystając ze swego wielkiego wpływu na męża. W swoim czasie postarała się o to by policja wytrąciła na ulicy papierosy pa- łącym kobietom. Z jej też inicjatywy wysz- ło rozporządzenie, że na plażach należy wy- sokim płotem oddzielić miejsca dla kąpi- ących się mężczyzn i kobiet. Zagorzałe zwo- lenniczki pani Czang napadały na ulicach Kantonu jeszcze przed kilkoma laty na Chinki, noszące zbyt kuse suknie, zdziera- ły je z nich i spały na stosie.

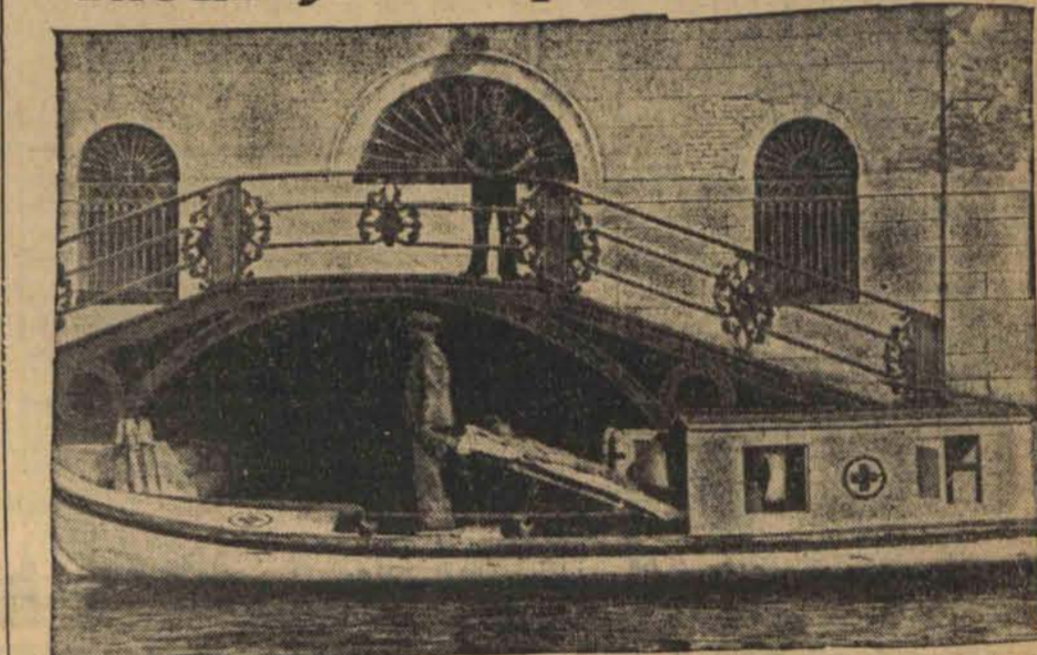
Wiele kłopotu sprawiał marszałkowi Czang Kai Szekowi jego syn z pierwsze- go małżeństwa, Czang-Chin-Ko, który był komunistą i żył w oRsj. W ubiegłym roku młodzieniec ten opublikował w sowie- ckiej „Prawdzie” sensacyjny list otwarty do swej matki:

„Matko! Przed narodem chińskim wstyd mi mego ojca. Czy pamiętasz matko, jak pewnego razu ściągnął cię za włosy po schodach z drugiego piętra? Kogo bлага- łaś na kłęczkach, by nie wyrzucił cię z do- mu? Czy nie ojca? Kto katował i lżył mi- ją babkę i stał się pośrednim sprawcą jej śmierci? Czy nie był to mój ojciec, który deklamuje teraz na temat moralności rod- zinnej?

Mój ojciec jest wrogiem całego ludu chińskiego i dlatego też jest zaciętym wro- giem swego syna! Ale w maju br. syn wrócił do Chin i pogodził się z ojcem, któ- ry w chwili obecnej stał się symbolem walki narodu chińskiego przeciw najeźdź- com.

mydłem Majdego umyjesz każdego

Idealny transport chorych.



W Wenecji do przewożenia chorych używa się specjalne łodzie sanitarne. Jazda na tych łodziach odbywa się zupełnie bez wstrząsów.

„LADY JACK”.

Urzędniczka banku hersztem szajki bandyckiej.

Dawno już nie widziano w londyńskich sądach takich olbrzymich tłumów publicz- ności, jakie wypełniły salę podczas roz- prawy 28-letniej Elzy Carey, oskarżonej o szereg napadów bandyckich.

Panna Carey stała na czele zorganizowanej przez siebie szajki, która dyspo- wała kilkoma samochodami, celem szyb- szego przenoszenia się z miejsca na mie- jsce. Kobieta - szef udawała się zawsze na wyprawy bandyckie w męskim stroju i znana była w świecie przestępczym jako „Lady Jack”.

Ofiarą zuchwałej szajki padały najczę- ściej samotne wille w pobliżu Londynu. Panna Carey poszukiwała przede wszy-

stkim gotówki i klejnotów, nie gardziła jednak też cennymi obrazami i innymi dzie- łami sztuki. Parokrotnie dochodziło do strzelaniny między napastnikami, a domo- nikami, przy czym oskarżona dawała do wody szalonej odwagi i zimnej krwi.

Panna Carey była niegdyś urzędniczką w jednym z londyńskich banków, ostat- nio jednak utrzymywała się wraz z towa- rzyszami wyłącznie z tego, co dawały jej włamanie i rozboje.

Sąd skazał ją na 4 lata ciężkiego wię- zienia, uwzględniając szereg okoliczności łagodzących, m. in. to, że Elza Carey uni- kała rozlewu krwi, a część zdobytych gra- bieży pieniędzy rozdawała biednym i bez- robotnym.

ST. A. WOTOWSKI

MAGNAT

POWIEŚĆ 7

NAUKA JAZDY na łyżwach.



Nowy aparat do jazdy na łyżwach, może być użyty nawet na śniegu.

— Ale ja tu, co innego powiem! Przepraszam, że mo- że nie stosowna pora, ale już taki ze mnie chłop szcze- ry... Panna Wandeczka się męczy, mama się męczy, po- co i na co? Gdyby panna Wandeczka tylko zechciała... — Och... — cichy wykrzyknik wydobyl się z jej gar- dla.

Ale Wondolowski postanowił swe oświadczy- ni doprowadzić do końca.

— Gdyby zechciała... Złote mam serce i interes, jak się patrzy! Panna Wandeczka będzie u mnie, jak ta wie- da dama, jak ta królowa, co to nigdy nóżkami nie dotyka ziemi.— Panno Wandeczko, czy mogę mieć nadzieję? Czy panna Wandecz... Nie dokończył, gdyż zaszedł fakt nieoczekiwany. Raptem, Wandeczka porwała się z miejsca, popa- trzyła na Wondolowskiego z nienawiścią i zawołała: — Nigdy nie będę niczyją żoną! Po czym, uciekła z pokoju.

Pozostał z otwartymi ze zdumienia ustami.

— Co to znaczy? Czemu na mnie tak się rozgniewa- ła panna Wanda? — zapytał po chwili. Wendrychowa wzruszyła ramionami.

— Ot, jak każda dzierlatka, ma swoje kaprysy! Niech pan na to nie zwraca uwagi!

— Jakto? — Powtarzam, wydaje się jej, że z podobnymi łocha- mi jest więcej interesująca!

— Panna Wanda... — Zostanie pańską żoną... Twarz Wondolowskiego rozpromieniła się znowu.

— Pani Wendrychowo, złota, kochana... Teściowo najdroższa... Czy to możliwe? Kiedy, ona... — Zostanie pańską żoną! — z naciskiem powtórzyła — Proszę przyjść jutro, a oficjalnie przyjmie pańskie oświadczy- ni. Ja ręczę za to, a za miesiąc możecie wziąć ślub. Tylko, teraz trzeba ją pozostawić w spokoju.

— Rozumiem, rozumiem... Ucieszony właściciel wędliniami z zapałem ucałował ogromną, spoczną i czerwona rękę Wendrychowej, po- czym oświadczywszy, że na pewno zajdzie nazajutrz po- południu, począł się żegnać.

Dopiero, gdy znalazł się przy drzwiach. Wendrycho- wa zatrzymała go jeszcze na chwilę. Mogła być, napraw- dę, znakomitym detektywem, a zaciekawiającą ją spr- wę postanowiła zbadać do dna.

— To pan — zapytała obcesowo — pożyczyl Wan- dzie pięćdziesiąt złotych? — Ja? Nie... — zmieszal się mocno, zaskoczony tym zapytaniem, gdyż przecież przysięgał zachować w tajem- niczy udzielenie tej pożyczki.

Zmieszanie Wondolowskiego potwierdziło domysły Wendrychowej. Wiedziała, co chciała wiedzieć.

— Niech pan nie kłamie! Wiem, że pan jej dał, sa- ma mi się przyznała. Jest pan za dobry dla niej... Co za czelna smarkula — wyrwał się jej szczerzy okrzyk — że- by pożyczka od pana... — Et, głupstwo!

— Proszę bardzo, niech pan jej nie daje teraz pieni- dzy, gdyby znowu zwróciła się do pana! Bardzo, proszę! Po ślubie, co innego! Może pan robić, co zechce i jak mu się spodoba psuć Wandeczkę! Dobranoc!

Zatrzasnęła drzwi za Wondolowskim, który stał chwilę na schodach, zaczerwieniony, zażenowany, ale pelen jak najlepszych nadziei.

Teraz Wendrychowa podążyła do pokoju Wandeczki, szykując się do ostatecznej rozprawy. Właściwie, już w połowie odniosła zwycięstwo.

Pokoik Wandy była to maleńka „kłitka” przy kuchni, w której z trudem mieściła się szafa, jedno krzesło i łóż- ko. Leżała na tym łóżku, wtuliwszy głowę w poduszkę.

— Przyszedłam rozmówić się z tobą! — poczęła Wen- drychowa, wchodząc do pokoiku. — Może zechcesz mi wytłumaczyć, co to wszystko znaczy?

Milczała.

— Skąd wzięłaś pięćdziesiąt złotych! Drgnęła.

— Odpowiedz mi, skąd wzięłaś pięćdziesiąt złotych? — Przecież mama wie... Pan Korski... — wybąknęła nie podnosząc głowki.

— Dość tych kłamstw! Korski, choć w gruncie wielki ga-gan, był na tyle przyzwoity, że przysłał mi przez zna- jomego, który mnie zawiadomił o jego wyjeździe, całe sto złotych! Gdyby ich nie przysłał, inaczej bym z nim pogadała! A ponieważ, nikt dwa razy nie będzie płacił pieniędzy, ty dziś po południu wyłożyłaś za niego!

— N...ie... — rozległ się słaby protest, zduszony przez poduszkę.

— Powtarzam, nie kłam! Wiem nawet, od kogo je wzięłaś. Od pana Wondolowskiego.

— Podły... — Wcale nie podły, gdyż nie on mi... — zaczęła, a

sama z niego zρέcznie wyciągnęłam. I jak ci nie wstyd brać pieniądze od przyzwoitego człowieka dla takiego bu- buza? Ja, nawet — poczęła kłamać — oburzona jestem postępowaniem Korskiego! Po tym wszystkim, coś zro- biła dla niego, żeby nawet nie przyjść się pożegnać? My- ślisz, nie wiem, żeś nosiła mu jedzenie w tajemnicy przede mną, że skakałaś, jak koło rodzzonego brata, a te- raz ta pożyczka... — Och... — Niech ci to posłuży na przyszłość za naukę, żebyś nie wierzyć byle komu i dla byle kogo się nie poświęcała! Widzisz, jak postąpił z tobą! Dostał posadę, złapał pi- niądze, wyjechał i już zapomniał o tobie — tu mimowol- nie poprawiła list Korskiego, który wciąż znajdował się za gorsem sukni. — I dla takiego niewdzięcznika, czło- wieka bez serca, chciałaś poświęcić pana Wondolowskie- go... Wstyd ci teraz chyba?.. — Mamo... — zdławiony jęk wydobył się z piersi Wandeczki.

— Wstyd! No chyba zmienisz się teraz całkowicie i wyjdiesz za mąż za niego? Wanda uniosła nieco głowę od poduszki. Twarz mia- ła zalaną łzami.

— Powiedziałam już — wykrzyknęła — że nie wyjdę za mąż za nikogo!

— A ja ci powiadam, że jutro przyjmiesz jego oświadczy- ni i przestaniesz kapryścić, jak głupia smarku- ła!

— Nie!

Czoło Wendrychowej zmarszczyło się groźnie, a w głosie zabrzmiała pogroźka.

— Przyjmiesz! To moje ostatnie słowo! A za miesiąc ślub! Inaczej, wszystko między nami skończone i znę- cię nie chcę. Wychowałam córkę, żeby była panią i przy- niej spokojnie upłynęła moja starość, a nie po to, aby romansowała z lokatorami, w dodatku gołymi. Zroz- umiałaś? Teraz wybieraj i zapamiętaj sobie, że nie żar- nię... Jeśli znów zaczniesz grymasić, nie masz nic do ro- boty w moim domu... Tu Wendrychowa sapnęła potężnie, znużona długą przemową i opuściła pokoik Wandy, przekonana, że zna- komicie spełniła swe zadanie matki, pragnącej ułożyć należycie przyszłość córki. Nie wątpiła, że jej intygra- i zatajenie faktu nadesłania listu przez Korskiego, wy- ła należyte skutki, obrzydzi „gołca” w oczach Wandy, przełamie jej upór i przyspieszy upragnione małżeństwo.

no je. gockiego zyczne w subwen- 380885 yć mu- iejski w najwięk- U „WO przystwo Katarzy ole (ju- niedzie sztanda ow. Spie dz. 9.30 o godz. tandaru Spiew. Tabli- i powi- ia. skła Księ- owarzy- no czym

Jedną z zasadniczych oznak raka JEST GWAŁTOWNE CHUDNIĘCIE. SKŁONNOŚĆ DO RAKA BYWA DZIEDZICZNA

Powszechne zainteresowanie się rakiem wzrasta coraz bardziej, ponieważ w dzisiejszych czasach nie ma prawie człowieka, który by się z tą groźną chorobą nie zetknął w kole rodziny lub przyjaciół. Uczeń przeprowadzają niestannie liczne badania nad rakiem i nie ma prawie dnia, żeby prasa nie przyniosła wiadomości o jakichś nowych próbach wyświetlenia przyczyn powstawania i leczenia nowotworów. Szary jednak człowiek nie odnosi żadnych konkretnych korzyści z tych wiadomości, nie pomagają mu one wcale do walki z rakiem, a przecież sprawa tak się przedstawia, że tylko powszechne uświadomienie i intensywna współpraca społeczeństwa z lekarzem może złagodzić niebezpieczeństwo. Każdy powinien wiedzieć, na czym polega rak, jak się objawia i jak przebiega, a nade wszystko — jak się zaczyna. Rak uchwycony w okresie dość wczesnym daje się doskonale usunąć, czy to na drodze operacji czy innych zabiegów, dopiero zaniedbany stanowi prawdziwe niebezpieczeństwo i prowadzi do nieuchronnej śmierci.

Dlatego każdy powinien móc rozpoznać pierwsze jego objawy i bez zwłoki udać się do lekarza. Wiele osób zaniepokojonych stanem swego zdrowia zwraca się ze swą troską do znajomych z prośbą o jakąś radę,

ewentualnie do znachorów, czyniąc wyrządzą sobie ogromną krzywdę. Nie chodzi tu o fałszywe leczenie, nie ma ono bowiem wpływu na przebieg raka, lecz o zaniedbanie, o zwłokę, która może mieć najgłębsze skutki. Im wcześniej zaczniemy racjonalne, poważne leczenie, tym większą możemy mieć nadzieję na wyzdrowienie. Dlatego najistotniejsze pytanie nasuwa się samo: w jaki sposób możemy rozpoznać raka, rozwijającego się w naszym organizmie, jakie są pierwsze niepokojące oznaki?

Rak jest swoistym schorzeniem komórek które wyzwalają się spod władzy naszego organizmu, tworzą sobie własną strukturę, własny enzimizm i prowadzą w obrębie naszego ciała samodzielną egzystencję. Komórki normalne rosną, rozwijają się, biorą udział w przemianie materii w ścisłym związku i pod kontrolą naszego organizmu, komórka rakowata żyje niezależnie i zmierza do jednego tylko celu: rosnąć i mnożyć się. Do tego nadmiernego bujania potrzebuje materiału, który czerpie z organizmu; to też jedną z zasadniczych oznak raka jest gwałtowanie chudnięcie.

Początkowo te zbuntowane komórki wymykają się spod naszej obserwacji, nie widzimy ich po prostu — dopiero z biegiem czasu, gdy się rozmnożą przez szybki po-

dział, pojawia się niewielka guzkowata narośl, zwykle niebolesna. Ten ostatni moment staje się przyczyną wielu tragicznych nieporozumień: laik sądzi, że guz niebolesny nie może być czymś groźnym. Tymczasem rzecz ma się odwrotnie. Ból, aczkolwiek subiektywnie bardzo nieprzyjemny jest naszym sojusznikiem, ponieważ ostrzeżenie o zbliżającym się niebezpieczeństwie. W wypadku raka — o ile idzie o wczesny okres — sojusznik ten zawodzi i fakt ten właśnie powoduje wiele zaniedbań.

Rak może umiejscowić się w każdym miejscu naszego ciała, może zaatakować skórę, żołądek, jelita, pęcherz, płuca, język, migdały, górny i dolny szczęk, gruczoły brzuszne, u kobiet jajniki, gruczoły piersiowe i macicę. Widzimy więc, że rak może sobie obrać za punkt wyjścia każdy narząd, jakkolwiek musimy zauważyć, że w jednych umiejscawia się częściej, w innych — rzadziej. Występuje zazwyczaj w starszym wieku, istnieją jednak wypadki raka u osób bardzo młodych.

Skłonność do raka bywa dziedziczna, to też przy stawianiu rozpoznania należy ustalić, czy w rodzinie nie było poprzednio jakich podejrzanych przypadków. Oczywiście nie zawsze człowiek, którego rodzice umarli na raka, musi zapasać na tę samą chorobę, niemniej tam, gdzie występuje obciążenie dziedziczne, trzeba jeszcze bardziej zwracać na siebie uwagę i pilniej obserwować się niż normalnie. Nic nie będzie w tym złego, ani przesadnego, jeżeli człowiek obciążony podobnym spadkiem da się zbadać od czasu do czasu lekarzowi — w tym wypadku lepsza jest nadmierna troskliwość niż zaniedbanie.

Musimy równocześnie zaznaczyć, że na raka zachorować może każdy człowiek, choćby nie posiadał żadnych obciążeń.

PODSŁUCHANE

W SĄDZIE.
Sędzia: — Oprócz pieniędzy oskarżony zabrał jeszcze całą biżuterię.
Oskarżony: — Panie sędzio, sam pieniądz nie daje szczęścia!

OSTRZEŻENIE.
— Zoneczko, zaprosiłem dziś Franca na obiad.
— Nie! Tyś chyba oszalał! Akuratnie dziś, gdy taki bałagan w domu, ty go zapraszasz? Mam dziś wielkie pranie, mama jest dziś w swym zwariowanym humorze, służąca odchodzi, dzieci leżą chore...
— Właśnie dlatego prosiłem go na dziś do siebie. Nieć widzi, jak wygląda idylla małżeńską. Bo ten wariat chce się żenić...

W RESTAURACJI.
— Panie płatniczy, proszę mi tu zawołać kierownika! Nie mogę jeść tego paszkiudzia!
— To niepotrzebne, proszę pana, kierownik też tego nie je!

Skuteczność lekarstw chemicznych Najpewniejsza broń w walce z chorobami

Chemoterapię nazywa się metoda leczenia polegająca na tym, że się za pomocą środków chemicznych działa wprost na drobnoustroje powodujące choroby, zabijając je. Owe środki chemiczne muszą oczywiście mieć tę własność, że działając zabójczo na drobnoustroje, nie wyrządzają szkody samemu organizmowi. Ten oczywisty postulat trudno było spełnić. Od dawna znane były środki chemiczne działające zabójczo na drobnoustroje chorobotwórcze. Jeszcze przed Robertem Kochem, twórcą bakteriologii, wiadano, że kwas karbolowy, sublimat, jod i inne ostre środki chemiczne zabijają t. zw. zarazki. Kiedy jednak spróbowano zastosować te środki dezynfekcyjne jako leki, okazało się, że zabijają bakterie, krążące w krwi zwierzęcia, którymi je dla eksperymentu zaszczerpiono, okazywało się, że zabijając bakterie, niszczyły się krew i tkanki zwierzęcia, a więc i choróbę i pacjenta zarazem.

Drobnoustroje chorobotwórcze są wszak że również żywymi komórkami, które w zasadzie żyją wedle takich samych praw biochemicznych, jak i komórki składające się na tkanki ciała ludzkiego. Nic więc dziwnego, że środki niszczące drobnoustroje niszczą też i tkanki człowieka. Na podstawie takich rozważań wytworzyło się też przekonanie, że w ogóle chorób zakaźnych nie można leczyczyć za pomocą środków chemicznych, lecz, że ich leczenie będzie mogło polegać tylko na dopomaganiu organizmowi, który sam musi wytworzyć środki obronne przeciwko inwazji zarazków. Jednakowoż pogląd ten, oparty na przekonaniu, że wszystkie komórki organizmowe zachowują się pod względem che-

micznym jednakowo, okazał się niesłusznym.

Na różny sposób chemicznego reagowania różnych komórek na te same odczynniki zwrócono po raz pierwszy uwagę w związku z faktem, że przy barwieniu preparatów mikroskopowych pewne komórki chciwie chłoną ziarenka barwików, inne zaś tego samego barwika, wcale nie przyjmują. Fakt ten nasunął pomysł, że muszą istnieć substancje chemiczne, które są przyjmowane przez komórki drobnoustrojów chorobotwórczych, a odrzucane przez komórki zarażonego nim organizmu i że te właśnie substancje, jeśli działają trująco zabijają tylko drobnoustroje, a nie będą szkodliwy dla krwi i tkankom, do których drobnoustroje te wtargnęły.

Jako pierwszą taką substancję odkryto salvarsan, środek zabijający spirochety, t. j. bakterie kłya, a nieszkodliwy dla organizmu. Następnie udało się wykryć środki chemiczne, zabijające inne drobnoustroje chorobotwórcze. Środek zwany germaniną, zabija bakterie śpiączki, plasmochina resp. aterybrina niszczy bakterie malarii, nie atakując ciałek krwi ani tkanek chorego. Działanie tych środków ma być tak wybitne, że najczęstsze wypadki tropikalnej malarii udawalo się definitywnie uleczyć przez dwie iniekcje aterybriny.

W ostatnich czasach wytworzono na drodze syntetycznej substancje chemiczne, które wewnątrz organizmu zabijają streptokoki. Streptokoki są to drobnoustroje, które wywołują ropne zapalenia, są sprawcami t. zw. anginy gardła z jej różnorakimi skutkami itd. Osobliwą własnością tych środków chemicznych jest to, że atakują one drobnoustroje jedynie tylko wewnątrz żywego organizmu, natomiast pozostawiają je w spokoju, gdy bakterie te znajdują się na szlacznych pożywkach. Te środki chemiczne, których całą grupę określono mianem propolis, okazały się w wielkiej liczbie prób zupełnie nieszkodliwymi, a równocześnie wysoce skutecznymi. Stanowią one pewną broń w walce z niebezpiecznymi chorobami, ale zarazem są też punktem wyjścia w dalszych poszukiwaniach na polu zwalczania chorób zakaźnych środkami chemicznymi.

W wannie



Rozkosze kąpiele.

POKORNE JAPONKI nie myślą o rozwodach

W jednej z licznych „szkół żon” w Tokio, gdzie młode panienki uczą się trudnego zawodu dobrej gospodyni i żony, napisano ankietę, dotyczącą życzeń i poglądów na świat młodej Japonki.

Okazało się, że ideał życiowy Japonki jest biegunowo różny od ideału Europejki. Japonka marzy o starszym, łęgowym panu, ze skromnym dochodem. Z nim chce wejść w związek małżeński i mieć co najmniej troje dzieci. Czas spędza najchętniej przy ognisku domowym. Do kina? Najwyżej trzy razy na miesiąc.

Jeśli jednak mąż będzie ją zaniedbywał, albo, co gorsza, będzie jej niewierny? — „Będę z pokorą znosiła swój los” — taka była najczęstsza odpowiedź. Zaledwie parę dziewczynek mówiło o rozwodzie.

Boisko ogrzewane elektrycznością STARE BUTY PIŁKARZA.

W Anglii zima piłkarzom nie przeszkadza. Grają bez przerwy „na okrętkę”. Gru dzień, styczeń — śnieg, mróz — zawodowcom nie przeszkadza.

Ala nieprzyjemnie! Toteż w Liverpoolu podjęto oprowadanie pogody. Zaprzęgnięto do roboty prawników i fizyków. Pierwsi wymyśliли asekurację przed niepogodą, a drudzy — sieć termiczną.

Na dwie dłonie pod powierzchnią boiska przeprowadzona zostanie gęsta sieć drutów. W trzech meczach „zapchną” tylko jednego gola. Dyrektorki Stoke City zaczęły przebąkiwać o transferze.

W groźnej sytuacji sięga Steele po stare, rozchodzone „stępor”. Widzowie obserwując cud: ich środek ataku odnajdują formę. Na meczu z Westbromwich Albions strzela trzy gole, z Derby County — pięć. Cała Anglia mówi o starych butach Steela.

A menażer Stoke City prowadzi wzy stkich graczy do ortopedysty. Drużyna ta zajmuje w tej chwili siódme miejsce w angielskiej lidze zawodowej. Obserwujemy, czy w wygodnych butach tego specjalisty zajdzie wyżej.

W każdym razie to zabawne: Arsenal trzyma doradcę psychologa. Wolverhampton — lekarza od hormonów, a Stoke City — szewca.

liczył, sporządził gipsowe odciski i kazał przyjść za tydzień. Będą już wtedy buty gotowe.

Początek dał Freddy Steele. Jest to ich środek ataku, i to jak! Kandydat na króla strzelców, rywal Ted Drake, bombardier, mitraliezał! Otóż Steele kupił sobie na początku sezonu ligowe nowe buty, najdroższe, najlepsze buty, jakie można znaleźć w Zjednoczonym królestwie.

I nagle — Fred Steele skończył się! W trzech meczach „zapchnął” tylko jednego gola. Dyrektorki Stoke City zaczęły przebąkiwać o transferze.

W groźnej sytuacji sięga Steele po stare, rozchodzone „stępor”. Widzowie obserwując cud: ich środek ataku odnajdują formę. Na meczu z Westbromwich Albions strzela trzy gole, z Derby County — pięć. Cała Anglia mówi o starych butach Steela.

A menażer Stoke City prowadzi wzy stkich graczy do ortopedysty. Drużyna ta zajmuje w tej chwili siódme miejsce w angielskiej lidze zawodowej. Obserwujemy, czy w wygodnych butach tego specjalisty zajdzie wyżej.

W każdym razie to zabawne: Arsenal trzyma doradcę psychologa. Wolverhampton — lekarza od hormonów, a Stoke City — szewca.

Lewis Allen BROWNE

ZEMSTA MILIONERKI

Przekład autoryzowany.



POWIEŚĆ

35

— To dobrze. Uduśiłabym tego głupca majora. Nie wiem, jak ja się mogłam zgodzić na coś podobnego. Larry Fairfield zaciągnął ją na balkon i mam wrażenie, że już zdążył zawrócić jej w głowie. Musimy ich rozdzielić. Major chciałby spróbować załotów.

Śmiejąc się weszły na balkon.
— Chodźcie, pustelnicy, młodość i urodę powinny królować na oczach świata! — zawołała pani Bristow z dobrze udanym rozbraniem. Oliwia zaś pochwyliła Larry'ego i zaczęła z nim tańczyć po balkonie.

— Moja droga — rzekła taktownie do Enid pani Bristow. — Pokaż się trochę towarzystwu. Panie tyle słyszały o twojej toalecie i jeszcze nie wszystkie ją widziały.

Enid przysunęła się posłusznie do swej zwierzchniczki.

— Ależ naturalnie.
Nigdy w życiu nie była taka szczęśliwa.
Na sali major wziął ją pod rękę.
— Już miałem dać ogłoszenie, że mi pani zgingła — szepnął czule.

Enid uśmiechnęła się. Była zbyt szczęśliwa, żeby się dąsać, a wiedziała, że w tłumie nic jej od niego nie grozi. W duszy nazwała go „tłustym durniem”.

— Wie pani, ułożyłem sobie śliczne ogłoszenie: „Zginął klejnot najczystszej wody, najpiękniejszy na świecie”. Cóż pani na to?

— Nie zachwyam się — odparła Enid.
Zaczęły tańczyć.

Oczywiście pani Bristow nie zaprosiła siostry majora Widenera, pani Alton Purdy i jego siostrzenic, jakkol-

wiek mieszkaly na tej samej ulicy. Ale jego dobre sąsiadki pani Purdy wpadały niejednokrotnie bez zaproszenia.

Traf chciał, że właśnie zjawila się Grace Purdy, jedyna z córek. Pani Bristow z trudem opanowała zdenerwowanie.

— Przepraszam, że przyszłam tak bezceremonialnie — mówiła Grace. — Ale muszę się koniecznie zobaczyć z wujem Rolandem. Telefonowałam do niego i lokaj objaśnił mi, że wujek jest tutaj.

— Ależ proszę, Grace. Pójdę go poszukać. Ty tymczasem napij się czego i zapal papierosa.

Major Widener przestał tańczyć i zaprowadził Enid do kąpielni, gdzie podawano wodę sodową z whisky. Enid udawała, że pije, żeby nie zwracać uwagi.

Pani Sheldon, poniechawszy kart, szukała majora. Znalazła. Stała w drzwiach z korytarza za ogromnymi oleandrem i patrzyła z nienawiścią na Enid i „zdrajcę”. Pani Bristow tymczasem szukała ich gorączkowo wśród tańczących. Chciała zaprowadzić majora do siostrzenicy i nie dopuścić do tego, żeby siostrzenica zobaczyła Enid bo by ją z wszelką pewnością poznała.

Grace, trzymając szklankę w ręku, poszła popatrzeć na tańczących. W progę ześlęła się z panią Sheldon. Zaczęły rozmawiać. I siostra i siostrzenice spodziewały się, że major w końcu się u atkuje i ożeni z „Pszczółką”.

— A, Pszczółka? Co słyhać? — zapytała Grace.
Pani Sheldon spojrziała na nią i wtedy Grace spostrzegła, że wdówka jest wściekła.

— Pan Roland lubi robić kłopoty głupstwu wy rzuciła przez zaciśnięte zęby ta ostatnia.

Jednocześnie Grace Purdy zobaczyła wuja. Nachylny nad Enid, głaskał ją po rączce i mizdrzył się jak młody głupiec.

— Wielkie nieba! — syknęła Grace.
— Co to znaczy? Kto to jest? — zapytała pani Sheldon.

— Jak to, więc Flora zaprosiła tę dziewczynę — jako gościa? — wykrzyknęła Grace.
— No właśnie. Myślałby kto, że księżniczka. Ty ją znasz, Grace?

— Nie na stopie towarzyskiej. — Grace Purdy wydeła pogardliwie usta. — Była u nas raz — w zielonej libelii ze złotem. To rozwodzielka sukien z magazynu „Joie”.

— Co? Ja nie...
Grace chwyciła panią Sheldon za rękę i zaszczyła: — To panna z magazynu Flory, z personelu.

Wdowa nie wierzyła własnym uszom.
— Jesteś pewna?
— Jak najpewniejsza.

— Nie, to nie do wiary! To przecież zniewaga!
Pani Bristow znalazła tymczasem majora i maszerowała prosto do niego.

— Nie mów nic, póki się nie dowiemy, co to wszystko znaczy. Prawdopodobnie Flora pozwoliła sobie na głupi żart — rzekła Grace, no czym wróciła tam gdzie ją zostawiła pani Bristow. Za chwilę ukazała się ta ostatnia w towarzystwie majora, który wdawał się mocno zirytowany.

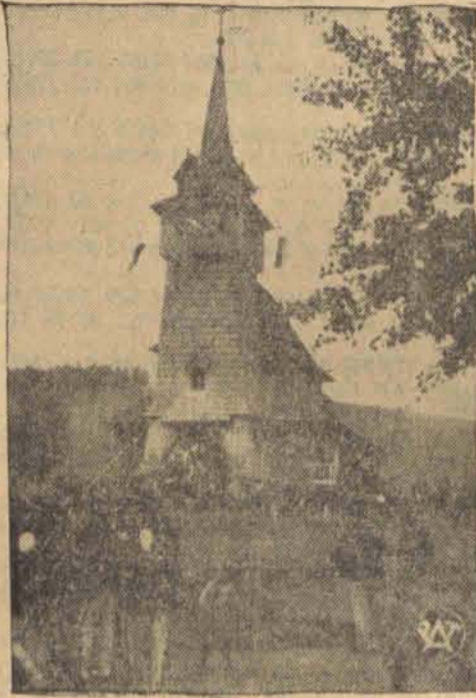
— Co takiego, Grace? — zapytał — Czy kto zachorował?

ŚWIAT NA KLISZY FOTOGRAFICZNEJ.

Z pobytu ministra Seltera w Polsce Kościółek na Podhalu

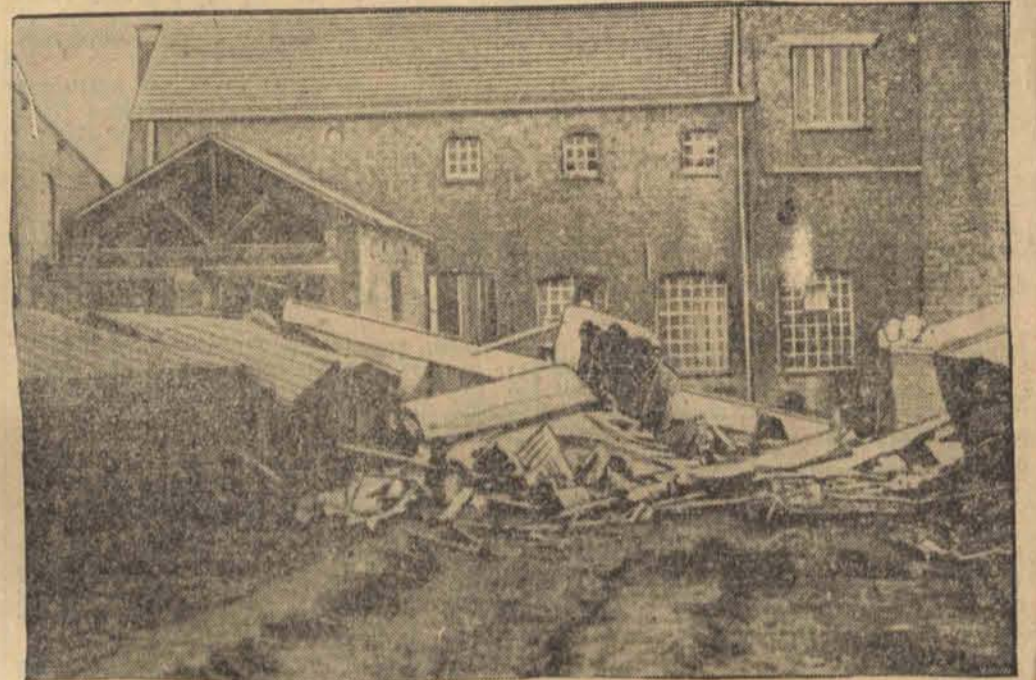


Estoński minister Gospodarki Narodowej Karol Selter, udal się w towarzystwie min. Romana na Górny Śląsk, celem zwiedzenia największych obiektów fabryczno-przemysłowych i kopalni. Zdjęcie przedstawia min. Seltera w towarzystwie min. Romana i posła estońskiego w Warszawie min. Mankusa w fabryce materiałów wybuchowych F-my „Mignoza” w w Krywałdzie w powiecie rybnickim.



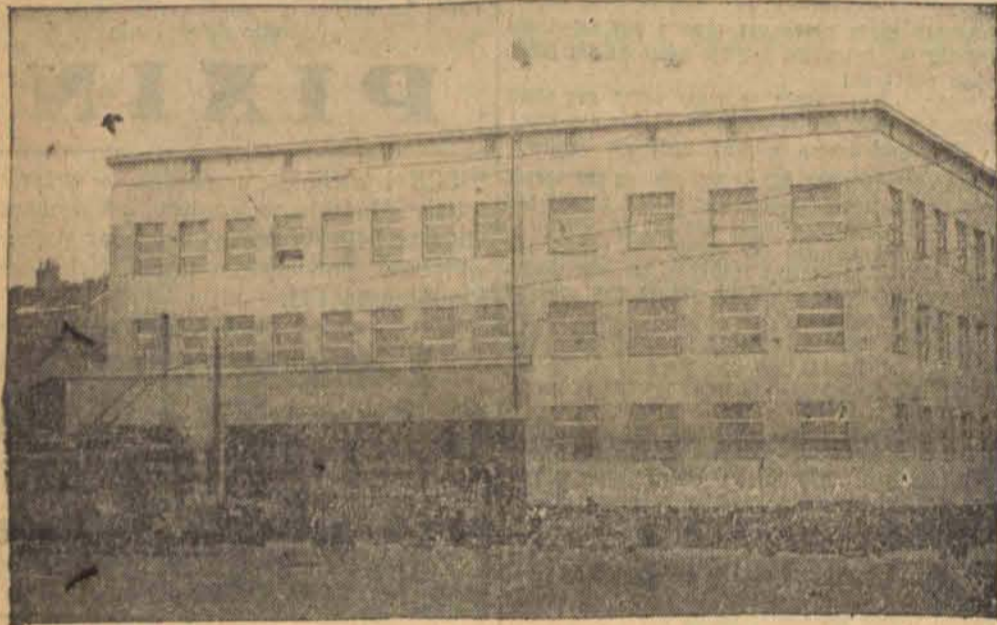
Nowowbudowany kościółek w podłaźrzańskiej miejscowości Dziańszu. Kościółek ten, utrzymany w regionalnym stylu podhalańskim, został wzniesiony rekoma i kosztem górali, mieszkańców Dziańszu.

Miejsce katastrofy samolotowej koło Ostendy.



Szczałki samolotu pasażerskiego, który podczas mgły uderzył w komin fabryczny koło Ostendy i runawszy na ziemię spłonął doszczętnie wraz z 11 osobami. Wśród ofiar katastrofy była cała rodzina wielkiego księcia heskiego.

Nowy szpital Ubezpieczalni Sp. w Warszawie



Widok ogólny gmachu nowego szpitala Ubezpieczalni Społecznej na Solcu.

Wizyta lorda Halifaxa w Berlinie.



Z Londynu przybył do Berlina angielski mąż stanu Lord Halifax. Oficjalnym celem berlińskiej wizyty lorda Halifaxa jest zwie dzenie Międzynarodowej Wystawy Łowieckiej. Wizyta ta jednak wywołała w całej Europie duże zainteresowanie ze względu na rozmowy, jakie odbędzie Lord Halifax z kanclerzem Hitlerem. Na zdjęciu widzimy lorda Halifaxa na Między narodowej Wystawie Łowieckiej.

Pułkownik de la Rocque przed sądem.



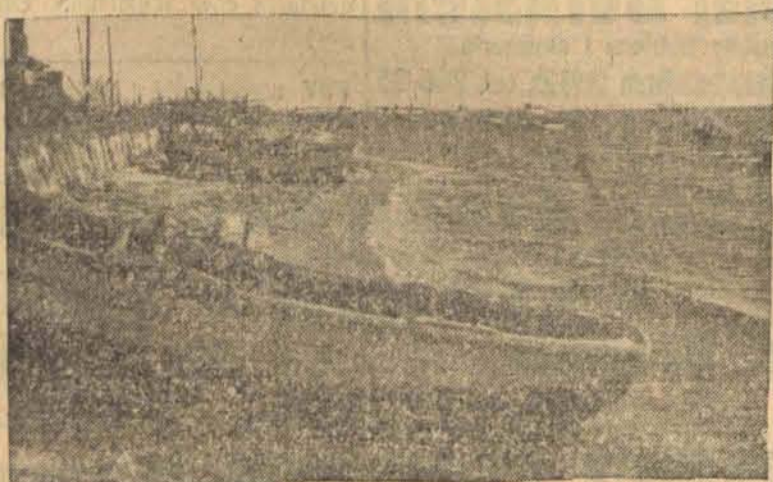
W Paryżu rozpoczęła się seria 15 procesów o zniesławienie, wytoczonych przez byłego przywódcę „Ognistego Krzyża” plk. de la Rocque ro-maitym paryskimi dziennikarzom. Na zdjęciu: plk. de la Rocque między swymi adwokatami.

Na pobojuwiskach Dalekiego Wschodu



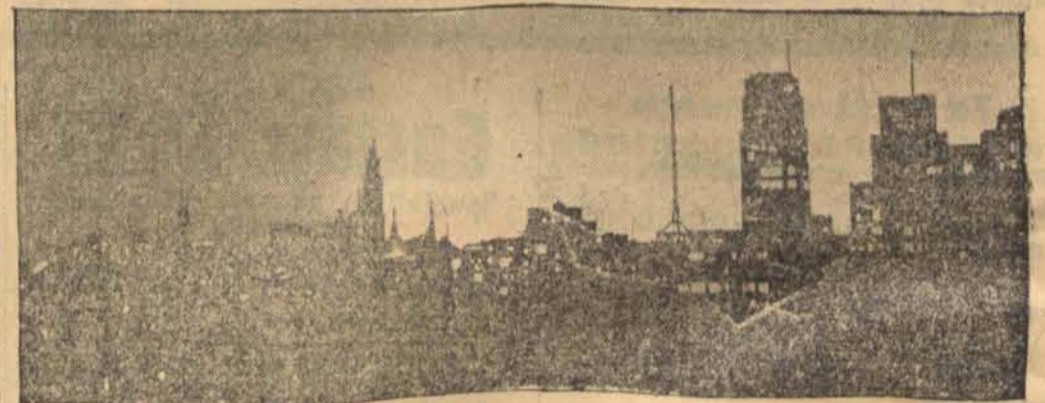
Reprodukcujemy zdjęcie o wysokim napięciu dramatycznym, przedstawiające oddział Chińczyków, ruszający z wyciągniętymi bagnietami do ataku na pozycje japońskie.

POŁOW ŁOŚOSI NA BAŁTYKU.



Brzegi Półwyspu Helskiego znacznie się ożywiły w związku z rozpoczęciem połowu łososi. Na zdjęciu flotylla rybacka pod Ku żnicą na Helu na chwilę przed wyruszeniem na połów

Czapei w płomieniach.



Nocne zdjęcie płonącej dzielnicy chińskiej Czapei w Szanghaju.

Epidemia zarazy dyskowej i raciczej w Niemczech.



Wobec przeniesienia epidemii zarazy pysko wej i raciczej z Francji do Szwajcarii i Rzeszy, przystąpiono w Niemczech do energicznej walki z tą niebezpieczną chorobą, dziesiątkującą bydło. Na lewo: pobiera nie serum leczniczego z krwi, która wyzdrowiała. Na prawo: polewanie podszew dojarki jednoprocetowym roztworem sody, który zabija bakterie zarazy, przenoszonej częścą na obuwiu z obory do obory.

Nowy wicekról Abisnii.



Książę d'Aosta, kuzyn króla włoskiego, został mianowany wicekrólem Etiopii na miejsce chorego marszałka Graziani.

Czy jesteś członkiem L.O.P.P.?